

Men den finske regering består af en regn-bueregering, der er helt enig i denne sag fra Venstreforbundet over Socialdemokratiet plus et lille borgerligt parti til det større konservative parti. De er samlet om at tage afstand fra krigen med den begrundelse, at den er imod international ret, at den svækker FN, og at den ikke bygger på en vedtagelse fra FN's Sikkerhedsråd.

Den finske udenrigsministers pressemeddelelse fra Bruxelles i går den 18. marts er endnu kun på finsk, men jeg har fået den oversat, og hr. Per Stig Møllers finske kollegas budskab er: Et angreb på Irak uden FN-godkendelse er ikke legitimt. At udskifte et regime er ikke en lovlig begrundelse for at starte en krig. Så længe krigen ikke er startet, kan den undgås. Ordren kan trækkes tilbage. FN må sikres en central rolle med hensyn i Iraks fremtid.

Kl. 18.50

Det finske valg vinder, Centerpartiet, som måske leverer Finlands næste borgerlige statsminister, kender statsminister Anders Fogh Rasmussen og Danmarks liberale parti ganske godt, for de sidder i samme borgerlige gruppe i det nordiske samarbejde.

Centerpartiet har samme standpunkt som regeringspartierne og kritiserede endda tidligere i forløbet i valgkampen Lipponen for at placere sig for tæt på USA. Hverken i Finland eller Sverige har det på noget tidspunkt været på tale at sende militær til denne krig. De står jo også begge uden for NATO, kan man sige. Men går vi så til vores nærmeste NATO-nabo i Norden, altså Norge, så får man dette at vide: Norge vil ikke støtte USA's krigsføring mod Irak. Det siger udenrigsminister Jan Petersen, som kommer fra hr. Per Stig Møllers konservative søsterparti Høyre.

Det siger han til det borgerlige norske dagblad den 19. marts. Udenrigsministeren uddyber:

»Norge har hele tiden krævet, at en væbnet aktion mod Irak måtte have en ny vedtagelse i Sikkerhedsrådet. Det er svært ulykkeligt, at Rådets medlemmer ikke har klaret at samle sig om dette.«

Han understreger stærkt, at Norge kun vil kunne støtte en krig, som har et FN-mandat i ryggen. Det betyder efter alt at dømme, at regeringen derfor siger nej til to forespørgsler, som tidligere er kommet fra USA, om Norge vil bidrage med mandskab og materiel. Han understreger, at man nu vil koncentrere indsatsen om

humanitær bistand og hjælpe til genopbygningen af Irak.

Konklusionen er, at den danske regering er den eneste i Norden, som vil levere soldater og krigsmateriel til denne krig. Konklusionen er også, at V og K står ret så isoleret blandt borgerlige partier i Norden med V og K's støtte til USA's krig. Jeres politik er dybt forfejlet og altså heller ikke fremmende for det nordiske samarbejde.

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil godt takke for en lang og grundigt debat. Det er godt, at vi i så væsentlige spørgsmål får diskuteret alle elementer grundigt igennem.

Jeg synes, det er fint, at vi er kommet rundt i alle hjørner. Det skal vi også. Det skylder vi soldaterne, som skal af sted, hvis beslutningsforslaget vedtages. Vi skylder verdenssamfundet, vi skylder den danske befolkning, og vi skylder som sagt først og fremmest soldaterne at have tænkt os grundigt om og været alle elementer igennem. Så derfor takker jeg for den grundige debat.

Jeg vil godt understrege, at omkring hele dette spørgsmål virker det jo, som om alting er sprængt fra hinanden. Det er det jo ikke. Det er det jo ikke heller ikke i FN, heller ikke i EU, for der er nogle grundlæggende ting, som vi alle er enige om. Det tror jeg også Folketinget er enig i. Og det er, at Saddam Hussein skal afvæbnes. Det er, at våbeninspektørerne ikke skal finde hans våben. Han skal aflevere dem til våbeninspektørerne.

Dér kan der så komme uenighed. Det er jo helt oplagt, at våbeninspektørerne i alle rapporter meddeler, at han ikke har arbejdet øjeblikkeligt og betingelsesløst, men at det skal trækkes ud af ham – noget. Der er stadig væk ikke regnskab for de kemiske våben. Der er stadig væk ikke regnskab for de bakteriologiske våben. Der er stadig væk ikke afhøringer af videnskabsmænd i udlandet, således at de kan være tryg ved, hvad de siger til rapportørerne. Så der er ikke arbejdet betingelsesløst og åbent, som der skulle være, og som var betingelsen i 1441.

Alle har så været enige om afvæbning og våbeninspektørernes opgave, som altså ikke er at finde, men at få afleveret til, og det er ikke sket. Der, hvor uenigheden består, er heller ikke, om det skal ske via støtte i FN. Alle er også enige om, at FN har en central rolle her. Uenigheden består alene i, hvornår – hvornår det skal ske.

Kl. 18.55